

RESORNA MED HÅKAN

Bilen kan variera, dock alltid omedelbart till vänster, längst fram, två snabba blinkningar. In med väskan i skuffen, dyker ner bredvid Håkan i förarsätet, möts av ett "Tjeeena!" På väg upp mot Sörängen har vi genom åren avhandlat snöfall och solsken, förkylningar, mer eller mindre lyckade semesterresor. Han har berättat om broderns kamp mot döden, om sin väg in och ut ur depressionen. En morgon kunde han avslöja att en vacker kvinna stigit in i hans liv. Andra mornar har han förgäves försökt inviga mig i konsten att lägga ett tak, snickra en uteveranda, lägga ett golv med golvvärme. Vi har diskuterat den nye rektorns duglighet, de senaste skivfynden, boken jag håller på med. Det har sällan varit tyst. Det har mest varit han som pratat. Det har passat mig utmärkt.

Det har hänt att han varit arg. Oftast inte. Oftast ett leende, en vits, ibland ett stänk av sorg, av saknad.

På fredagseftermiddagen har jag tagit för vana att ringa fem minuter innan han ska hämta upp mig. Det har nämligen hänt att han glömt bort mig. När jag nått honom på telefon har han befunnit sig ute på vägen, äntligen på väg hem, till huset, verkstaden, fästmön, den efterlängtrade helgen. Alltid har han stannat bilen, vänt om och kört tillbaka, kört mig ner på stan så att jag ska hinna in på Systemet innan tåget ska gå, hinna köpa den där flaskan vin hem till K som han lärt sig att jag alltid gör.

- Hälsa!

- Hälsa!

Anders Sundelin

Skrift till Håkan Lindström som slutade som vaktmästare på Sörängens folkhögskola i oktober 2019